

Tato diplomová práce se zabývá vztahem socialismu 21. století jakožto ideologie (či revoluční teorie) a konceptem lidské bezpečnosti na případu Venezuely, a to zejména při zohlednění regionálních specifik Latinské Ameriky. Nejprve představuje oba teoretické pojmy a zasazuje je do hlubšího kontextu; v případě latinskoamerického socialismu pojednává o teoretických východiscích dle díla poradce Huga Cháveze, Heinze Dietericha a jeho představu nového socialismu následně srovnává s perspektivou ruského profesora Alexandera Bugalina, zabývá se rovněž regionální perspektivou indosocialismu. V případě konceptu lidské bezpečnosti nabízí vzhled do jeho geneze v rámci Organizace spojených národů, dává hlas některým kritickým přístupům a představuje modely, jež jsou nadále v diplomové práci použity. Oba teoretické pojmy jsou pak využity v rámci analytických kapitol práce a aplikovány na situace v Bolívarovské republice. V případě socialismu se autorka zabývá jeho reflexí v ústavě z roku 1999 a poukazuje i na implementaci v podobě komunálních rad; v případě konceptu lidské bezpečnosti pak vybírá tři modely, které jsou testovány k vyhodnocení současné situace v zemi. Autorka se dále zamýšlí nad vztahem mezi krizí či ohrožením lidské bezpečnosti a migrací jako možným ukazatelem, vypovídajícím o aktuálním stavu. Na příkladu Venezuely tak autorka hodnotí teoretickou blízkost, jež můžeme nalézt v konceptu lidské bezpečnosti a v socialismu 21. století a zároveň hluboký praktický rozkol, a to zejména v implementaci socialismu.